

סרגון בולוס

האם גם היום תשב לכתוב שיר?

ממראשותיו
ועד לעקבו בקע הסלע
חנוק במלים

טבילת השחין
במעמקים
בלב מערבלת הנהר
יוצא ונאנק אחרי הטביעה

באשר העולם
יפנה את גבו
לרוצח ולנרצח, ויכסה
בשנתו את הכפר

אעלה בגרם המדרגות
השבילי בניעלי הקלות
ואשא את צידתי
הפשוטה
מהמטבח למטה אל
החדר למעלה
קומקום קפה
וקצה מחדר זויתי מנחשת
כמו מנורת אלאדין

ואראה
לאור הכרקים

בִּיז שְׁלֵפֵי הַמַּעֲקָה
הַרוֹדְפִים
בְּשֵׁר קְרוּשׁ מִרְשָׁתוֹת הָעֵכָבְיִשִׁים
מִפְרָפֵר בְּרִפְיוֹן לְמִשְׁבֵּי רוּחֵי
וְנִצְחֵייתוֹ הָעֲדִינָה
שׁוֹקֵלֶת אֶת סִבְלָנוֹתָהּ
כְּמוֹ שְׁעוֹן חוֹל שְׁמוֹרֵד
אֶת גְּרֵגְרֵיו הָעֲצָבָנִיִּים
עַל שְׁלַחְנוֹ שֶׁל נְזִיר מִתְבוֹרֵד בְּנִקְבָּתוֹ
(בְּתִמוּנָה
הַיֵּכָן רְאִיתִיהָ?
בְּאֵיזָה מוֹזִיאָוֶן? בְּאֵיזָה סִפְרָ?)

לְגִימָה מִהַקְפָּה
גְּחָלֶת הַסִּיגְרִיה
(בְּיָדֵי, בְּאַרְחַ פְּלֶא
עַט) –
מְלִים
מְטַפְסוֹת עַל מְדַרְגוֹת
הָאֵבֶן שֶׁלָּהֶם מִהַתְרַחֲשִׁיזוֹת
בְּהֶאֱלָמוֹת שְׂאִין רוֹמָה לָהּ

עִירִים הַמְקָרִים
בְּרָקִים הָעָמוּם תַּחַת הָעוֹר

הַסְפִּיזוֹ שֶׁלָּהֶם: כָּל מָה
שְׁמִגְרָגֵר עַל הַסְפִּים בְּעוֹדוֹ פְּצוּעַ
אֶת נְשִׁימוֹתָיו הָאֲחֻרוֹנוֹת
בְּעוֹלָם הַזֶּה.
בְּנִבְרִים.
בְּעִגְלוֹת הַפְּלִיטִים עַל הַדְּרָכִים
שֶׁהַפְּצוּ
מִמָּטוֹסֵי אֶף 16

כָּל מַה שֶׁהִגִּיעַ אֵלַי
 וּלְפָתַע עֲזָבָנִי
 וְכִסָּה אֶת עֵינָיו בְּסִמְרָטוֹט
 אָדָם.
 פָּנֵי הַנֶּעַר שָׂרְאִיתִי
 בְּמַהְדוּרַת הַחֲדָשׁוֹת (בְּמִצְלָמַת
 הַטֵּיִס) בּוֹרַח וּמְבִיט בְּאֵימָה לְאַחֹר
 אֵי שֵׁם לִיד בְּצָרָה

וְרַעֲיֹדוֹת אֲדָמָה כְּלִשְׁהוֹ
 שֶׁנֶּחְלָמוּ הַפַּעַם
 מְמוֹטְטוֹת בֵּית מַעַל רֹאשׁ אוֹיֵב
 הַמְשׁוֹאָה בְּרוּרָה
 דְּקִירַת הַנְּדָאוֹת
 אֵינָה מְלוּהָ בְּפֶרֶץ דָּם...

עִירוֹם אֶפּוֹא
 יְהֵא נָא שְׁחוֹרֵי
 מְעַרֵב בְּלֶכֶן שְׁלִי
 עַל הַנִּיר הַזֶּה

שֵׁם זְמַנִּי
 עָצוֹר וְכִבּוּל יְדִים
 בְּאֵזִיקֵי אוֹתִיּוֹתֵי
 יְבוֹא

אֲשֶׁר עָנָה אוֹתִי וְהוּא מְדִיר שְׁנֵה מִמֶּנִּי

אֲשֶׁר רוֹצֵה אוֹתִי –
 אֲנִי מִתְנַתּוֹ הַמְשַׁלְּמַת מְכַל
 אֵה בְּגָלוּי, בְּכַח רְצוֹנִי

יְמֵי אֲשֶׁר...
יְמֵי
הָיוּ בָרֶק עָמוּם, אֵלַי
לִילֵי הַנָּה
הַיּוֹתוֹ הַיּוֹת:
בְּאִזּוֹ מַחֵט נִתְפָּרוּ הַדִּילֹנוֹת הַלָּלוּ.

אִזּוֹ יָד
וְהַעֲמוּד מִבְּקֹשׁ לְרוֹת
מִשְׁחֹרוֹ
עוֹד נְשָׁלִים אֶת הָאָרִיג הַנָּה

אִיזָה זְכוּרֹן
לְאִיזָה יוֹם יְתִיד
אֶת שְׁלֵדוֹ הָאֶפֶר שֶׁל הַלִּילָה
בְּפָנַי נְשִׁים הַמְאִירוֹת לִי אֶת אַפְלָתִי
מֵאלוֹ חֲרָבוֹת
בְּבִגְדֵי אֲבוֹת
הוּא מְפָרֵר מְרַפֵּט עַל חוֹפֵי
מֵאִיזָה יָם שֶׁהִטְבִּיעַ אוֹתִי
וּמְצֹאֹתַי בּוֹ אֶת אֲנִיָּתִי
מִצְפָּה לִי

חֹמֶה
הַיְתָה בֵּינִי וּבֵינִי

עַד שֶׁיִצְלַל לְבִסוּף
בְּחוּץ הַגֶּשֶׁם
עַד שֶׁיִתְהוּוּ כְדָמְעוֹת
עַל זְגוּגֵית חֲלוֹנִי
הַטְּפוֹת

מַעֲרֵבִית גֵּיא רוֹדֵיגֶלְבֶּעַ